

Ο δάσκαλος που δεν άντεχε τις τιμές

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Μέσα στο παλάτι το βυζαντινό απόλυτη ησυχία!

Είναι η σκιά του βασιλιά, που σοβαρός, αμίλητος, συχνά σαν ασκητής, επέβαλε με το παράδειγμά του, σ' όλους τούτη τη συνήθεια: να περπατούν αθόρυβα, χαμηλόφωνα να κουβεντιάζουνε, να κλαιν ή να γελούν διακριτικά, μήτε τους άλλους να ενοχλούν μήτε του αφέντη τους την περισυλλογή να διακόπτουν.

Κι έχει ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος τόσα πολλά να συλλογιστεί. Έχει τόσα πολλά ροσευχή, με τον Θεό του!

Σήμερα, όμως βγήκε από τα χαράματα ο βασιλιάς. Είναι η

συνηθισμένη του ημέρα για τον περίπατο γύρω από τη βασιλεύουσα. Καβάλα στ' άλογα, με δυο-τρεις μόνο αξιωματούχους, κάνουν τον γύρο της. Φτάνουν ως τον Κεράτιο. Κι αφού από κει αγκαλιάζει με το βλέμμα την πόλη, που αγουροξυπνά με τις πρώτες ηλιαχτίδες, υψώνει τον νου του στον Θεό ο βασιλιάς και δέεται: «*Φύλαξε, Κύριε, από κάθε κίνδυνο την πόλη σου. Φύλαξε τους ανθρώπους σου. Φώτιζε τον Βασιλέα!*».

Σήμερα λείπει ο βασιλιάς και στα διαμερίσματα των παιδιών, ένα ασκημένο αυτί θα άκουγε γνώριμους ήχους: Είναι τα γέλια και τα πειράγματα των δύο πριγκίπων. Είναι τα ποδοβολητά τους, που μόλις πνίγονται μες στα παχιά χαλιά.

Στο βάθος του διαδρόμου φάνηκε τώρα μια μορφή, σαν να ξεπήδησε από βυζαντινό εικόνισμα: Απλά ντυμένος, με λεπτή σκούρα γενειάδα, μ' ασκητικό στο κεφάλι σκούφο, βαδίζει προς τα πριγκικικά δώματα ο σοφός δάσκαλος, ο περιβόητος Αρσένιος.

Μόλις το χέρι του ακουμπά στο πόμολο της πόρτας κόβονται, σαν με μαχαίρι, οι αιρετούνε λλος.

Από

καιρό τον έχει φέρει ο βασιλιάς Θεοδόσιος τον διάκονο Αρσένιο από την πατρίδα του, τη Ρώμη, στην ξακουσμένη Κωνσταντινούπολη, για να τον βάλει δάσκαλο στα δυο του αγόρια. Γιατί ήθελε ο βασιλιάς, εκτός από τη γνώση, τη σοφία, να διδαχθούν οι γιοι του την ταπείνωση και την αγάπη στον Θεό και στους συνανθρώπους. Και από την πρώτη τη στιγμή που είδε ο βασιλιάς τη σεβάσμια όψη, που άκουσε τα μελίρρυτα λόγια του, τον ευλαβήθηκε σαν πατέρα.

Καθώς του παράδινε τ' αγόρια του, του είπε εκείνο, του Αλέξανδρου μας, το γνωστό: «Μάθε τους το ευ είναι, που είναι πολυτιμότερο από το είναι, που τους έδωσα εγώ ως πατέρας. Γίνε εσύ γι' αυτούς καλύτερος από μένα πατέρας».

Κι έτσι άρχισε να οργώνει τις δύο ψυχές ο Αρσένιος και να σπέρνει: Σοφία, γνώση ανθρώπινη, μα πιο πολύ, αγάπη και ταπείνωση, φόβο Θεού και δίψα για ελεημοσύνη.

Άρχισε, σοβαρά, υπεύθυνα και σίγουρα το έργο του.

Μια μέρα, εκεί που μ' επιμέλεια τους εξηγούσε την Αγία Γραφή κι οι παιδικές ψυχές, σαν τη δροσιά, ρουφούσανε τον λόγο, ανοίγει ξάφνου η πόρτα διάπλατα και παρουσιάζεται ο βασιλιάς ο ίδιος. Συνήθιζε να παρακολουθεί τις επιδόσεις τους, μα σήμερα ήρθε ξαφνικά...

Και είδε ο βασιλιάς και σάστισε: Στα δύο θρόνιά τους καθισμένοι οι πρίγκιπες και ο δάσκαλος, ο ταπεινός Μέγας Αρσένιος, όρθιος μπροστά, με τη Γραφή στα χέρια.

Δεν το περίμενε αυτό ο βασιλιάς. Ακούς εκεί, παλιόπαιδα! Να κάθονται αυτοί οι δυο κι ο σεβαστός ο δάσκαλος όρθιος να διδάσκει!

Αμέσως δίνει διαταγή: ποτέ πια να μην ξανακαθίσουνε μπροστά στον δάσκαλό τους. Κείνος να κάθεται και τούτοι οι δυο όρθιοι να παρακολουθούνε ό,τι τους λέει. «Καλύτερα να πεθάνουνε, παρά να μη σέβονται τον δάσκαλό τους και τον Θεό. Γιατί αλλιώς, σαν μεγαλώσουν, θα διοικούν σαν αμόρφωτοι και άξεστοι, κακά και ψυχρά το βασίλειό τους».

...ιδιά του. Μα εγώ είμαι τώρα για τιμές; Όπως μου», σκεφτότανε ο άνθρωπος του Θεού κι γρήγορα από το παλάτι.

Δεν άντεχε άλλο τόσο τιμή. Ήθελε τόπο

έρημο. Να ησυχάσει. Για τούτο παρακαλούσε τον Θεό να φύγει μ' έναν τρόπο, χωρίς κανέναν να φέρει σε δύσκολη θέση.

Κι ο Θεός τον άκουσε: Μια μέρα ο Αρκάδιος έκανε κάποιο μεγάλο σφάλμα. Άξιζε διπλή τιμωρία: μια για το λάθος που έκανε και μια που πρόσβαλε μ' αυτό τον δάσκαλό του. Και όπως του ταίριαζε, τον έδειρε για τα καλά ο Αρσένιος.

Ο νέος φούντωσε. Μεσ στον θυμό της νιότης του ξεχάστηκε κι ο σεβασμός κι η

αγάπη. Θέλησε να κάνει κακό στον δάσκαλό του, κρυφά από τον πατέρα. Κάποιος σπαθάριος του παλατιού όμως το είπε στον Αρσένιο και ντύνοντάς τον με κουρέλια τον φυγάδευσε τη νύχτα από τ' ανάκτορα.

Κι ενώ σκεφτότανε τι έπρεπε να κάνει και προσευχότανε με θέρμη στον Θεό, άκουσε μέσα στην καρδιά του την απάντηση: «*Αρσένιε, φύγε!*» Και χάρηκε η ψυχή του και κατέβηκε αμέσως στο λιμάνι.

Ένα καράβι σάλπαρε εκείνη τη στιγμή. Μπήκε σ' αυτό κι έφτασε σε λίγες μέρες στην Αλεξάνδρεια.

Τίποτα τώρα δεν τον σταματούσε. Άφησε πίσω του τις κοσμικές φροντίδες και τη ματαιότητα. Έγινε μοναχός και τράβηξε για το ψηλό βουνό, βαθιά στην έρημο, όπου, όπως ήξερε, ζούσανε άγιοι ερημίτες.

Πόσο λυπήθηκε ο βασιλιάς! Και πού δεν έψαξε να βρει τον δάσκαλό του! Άδικος κόπος! Θαρρείς τον έκρυβε ο ίδιος ο Θεός...

Πέρασαν χρόνια. Άσπρισε ο Αρσένιος. Φεγγοβολούσε από αγιότητα η μακριά γενειάδα, η σκελετωμένη μορφή, η καθαρή ψυχή του.

Πέθανε ο Θεοδόσιος κι έγινε ο Αρκάδιος αυτοκράτορας.

Αυτός πληροφορήθηκε, πού ζούσε ο δάσκαλός του. Έστειλ' αμέσως, με πολλή ταπείνωση, δώρα πολλά: Γράμματα, με δάκρυα βρεγμένα, που του ζητούσε τη συγγνώμη του. Κι όλους τους φόρους που επλήρωνε η Αίγυπτος, όλο εκείνο το χρυσάφι, το 'δινε, λέει, για να το μοιράσει ο δάσκαλός του στους φτωχούς. Και τον παρακαλούσε, να δέεται στον Κύριο, να συγχωρήσει του βασιλιά τις αμαρτίες και να τον κρατά κοντά του, ώστε αυστηρά να εκτελεί τις εντολές Του.

Ούτε τα χρήματα άγγιξε ο άγιος ούτε και γράμμα έγραψε. Έστειλε όμως ανταπόκριση στον αυτοκράτορα ότι του εσυγχώρησε το αμάρτημα κι εύχεται στον Θεό να ελεήσει κι εκείνον κι όλον τον λαό του. Όσο για τα χρήματα... Τι να τα κάνει; Εκείνος τώρα δε νοιαζότανε πια για τίποτ' άλλο, παρά για τον Θεό, για την αρετή, για την ταπείνωση, για την αγάπη. Ας το μοίραζε το χρυσάφι ο ίδιος ο βασιλιάς.

Τον τόπο εκείνο τον πότισε ο Αρσένιος ο Μέγας με το καυτό του δάκρυ. Έκλαιγε και προσευχόταν για τις αμαρτίες του κόσμου. Εκείνος που δίδαξε στ' αυτοκρατορικά παλάτια, πέρασε τη ζωή του σε άθλιο κελί, στην έρημο. Αυτός, που έσβηνε το θόρυβο των βημάτων του σε μεταξωτά χαλιά της Ανατολής, κοιμότανε για χρόνια σε ψαθί από φοινικόφυλλα. Ο δάσκαλος που ντύθηκε με πολύτιμα ρούχα,

δώρα αυτοκρατορικά, σκούπιζε τα δάκρυά του μ' ένα βρόμικο κουρέλι. Κι όταν οι άλλοι μοναχοί, οι άγιοι γέροντες και πατέρες τον τιμούσαν για την αρετή του, ο Μέγας, έπεφτε στα γόνατα και με ταπείνωση παρακαλούσε: «Κύριε, βοήθησέ με! Ως σήμερα τίποτα καλό δεν έκανα. Δώσ' μου τη δύναμη να βάλω τώρα αρχή...»

Γεμάτος θεία χάρη ο άγιος Γέροντας έζησε όλη τη ζωή, διδάσκοντας με το παράδειγμά του. Κι όταν κατάλαβε το τέλος του έχυne δάκρυα πικρά.

- Γιατί κλαις, γέροντα; τον ρωτήσαν οι πατέρες.
- Φοβούμαι, παιδιά μου, τον θάνατο.
- Αλίμονό μας, πάτερ! Εσύ φοβάσαι τον θάνατο;
- Από την ώρα που έγινα μοναχός, ούτε για μια στιγμή δεν έπαψα να τον φοβούμαι.

Αυτά είπε, τους ευλόγησε κι έκλεισε τα μάτια.

Πήγε εκεί που του ταίριαζε: Στα ουράνια παλάτια, που μάτι ανθρώπου δεν έχει δει και λόγια δεν μπορούν να περιγράψουν την ομορφιά τους.

Να 'χουμε την ευχή σου, Άγιε, πολίτη τ' ουρανού, Αρσένιε Μεγάλε!

Σ.Γ.Α.

Η μνήμη του Αγίου Αρσενίου γιορτάζεται στις 8 Μαΐου.

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας

%arsenios_%

Δημοσίευση σε συνεργασία με τα

Εκπαιδευτήρια "Ο Απόστολος Παύλος"

